

INTRODUCERE ÎN APOCALIPSA

de Aurel Micurescu

(continuare din numărul trecut)

Biserica din Pergam se compromite cu lumea

Versetul 14 ne spune: *“Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.”* În fiecare biserică pe care am studiat-o găsim că Satana a pregătit un plan, o strategie specială de luptă. În Efes, el a luptat împotriva bisericii făcând ca dragostea lor să se răcească, iar în Smirna i-a lovit cu persecuții, care nu au slăbit Biserica ci a făcut-o mai puternică.

Sângele martirilor a fost întotdeauna sămânța creștinilor. În Pergam, Satan are o metodă diferită căutând să slăbească Biserica prin compromis. Observăm aici, că Domnul face o referire la Vechiul Testament. În Numeri, între capitolele 22 și 29, este scris cum Balaam, fiind profet, avea puterea de a influența zeii pentru sau împotriva oamenilor prin jertfele și slujbele pe care le făcea. El putea obține favoruri din partea zeilor păgâni prin negocierea în schimbul banilor. Balac, regele Moabului, unul dintre dușmanii lui Israel, a auzit de Balaam și l-a angajat pentru a blestema pe Israel. Balaam a încercat să blesteme pe Israel, dar nu a putut ci, din contră, l-a binecuvântat. Și aceasta l-a înfuriat pe Balac.

În final, Balaam a învățat pe Balac cum să ducă pe Israel la corupție și păcat prin femeile moabite, care au ispitit pe fiii lui Israel în a lua parte la ritualurile păgâne ale moabiților și în felul acesta, au păcătuit cu ele. Aceasta a atras mânia lui Dumnezeu care a omorât 24.000 israeliți pentru că ei au încălcat Cuvântul lui Dumnezeu și Balaam a fost motivul care a dus pe Israel la păcat, a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel. Păcatul din Biserica din Pergam era tolerarea răului, a imoralității. Spiritul acesta al compromisului, a legăturii dintre biserică și lume a fost întodeauna unul dintre punctele vulnerabile pe care l-a atacat Satana în Biserică. Cuvântul “Pergam” de-a lungul veacurilor, conține aceeași rădăcină din care vine cuvântul poligamie sau bigamie. Este cuvântul care înseamnă căsătoria unui bărbat cu două sau mai multe neveste. Pergam simbolizează căsătoria bisericii cu lumea.

Înțelegem că, de fapt, creștinii din Pergam au început să împrumute sau chiar să practice anumite ritualuri păgâne. Tot în această biserică era o grupare care ținea doctrina sau învățătura Nicolaiților. În Pergam s-a format o clasă de preoți asemănătoare cu a leviților din iudaism, care au urmat exemplul templelor păgâne care aveau o clasă preoțească, separată de popor și au introdus aceasta și-n Biserica creștină. Cu alte cuvinte, doctrina lui Balaam și a Nicolaiților căuta să convingă pe creștini că nu era nimic greșit în a se conforma cu standardul de viață al lumii. Cuvântul cel mai folosit în Noul Testament în limba greacă pentru creștini era hagios, care înseamnă a fi separat, diferit de lume, adică sfânt. Așa că Templul era hagios, Dumnezeu este hagios, Sabatul era hagios, adică “sfânt”. Creștinii trebuiau să fie hagios, adică “sfinți”, nu amestecați sau întinați cu lumea. Și astăzi parcă prea multe lucruri din biserică sunt împrumutate din lume așa că nu se mai poate face diferența dintre cele două. Domnul face un advertisement Bisericii că dacă nu se pocăiește va veni și o va pedepsi cu sabia gurii Sale.

Unii guvernatori romani aveau dreptul de a executa pe oamenii care cauzau probleme imperiului. Acest drept se chema în limba latină *ius gladii*. Isus spune bisericii, că, de fapt, El are dreptul la sabie și dacă ei nu se îndreaptă El va veni și se va război cu ei.

Cei biruitori vor mânca din mana ascunsă

În versetul 17 găsim scris: *“Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă.”* Ce mare promisiune! Atunci, când copiii lui Israel au călătorit prin deșert și nu au avut de mâncare Dumnezeu le-a dat mană din cer (Exod 16:11 15). Și când ei nu au mai avut nevoie de această mană, au pus o într-un vas, care apoi a fost așezat în cortul întâlnirii, pentru ca urmașii lor să vadă cum Domnul i-a hrănit în pustie. Din cortul întâlnirii acest vas cu mană a fost mutat în Templu și pus în Sfânta Sfințelor.

Atunci când templul a fost distrus, în Talmudul iudaic se spune că un oarecare Ieremia a ascuns acel vas cu mană pe o stâncă în muntele Sinai și se credea că atunci când va veni Mesia, El va readuce această mană înapoi și astfel va fi redescoperită. Pentru un iudeu, a mânca din mana ascunsă însemna a se bucura de toate binecuvântările veacului mesianic. Pentru un creștin, însă, a mânca din mană ascunsă înseamnă a se bucura de binecuvântările lui Dumnezeu, atunci când Isus va veni în Împărăția Sa. Mana mai este supranumită și pâine din cer sau hrana îngerilor. În traducerea românească a Bibliei, în Psalmul

78:24,25 este tradusă prin *“grâu din cer și hrana celor mari”*. Eu cred că în cer vom avea posibilitatea de a șede la masă împreună cu Domnul și de a mânca cât dorim, fără frica pe care o avem aici pe pământ că vom lua proporții prea mari.

Mana a fost pâinea care s-a pogorât din cer. Domnul Isus spune în Ioan 6:33: *“Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâine din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer. Căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoră din cer și care dă lumii viață.”* Celor din Pergam, Domnul le promite o mâncare superioară acelei hrane întinată, care era închinată idolilor în templele păgâne. Apostolul Pavel deasemenea menționează că credincioșii nu trebuie să mănânce carnea care a fost închinată idolilor. Când se aduceau jertfe în templele păgâne după ce animalele erau tăiate și închinare zeităților păgâne, parte din carne era oferită preotului, iar restul o duceau acasă și apoi o mâncau.

Un nume nou, o piatră albă

A doua promisiune făcută celor din Pergam este că ei vor primi o piatră albă și pe această piatră este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât cel care-l primește. În tribunalele antice se foloseau pietre de culoare albă și neagră, pe care apoi, completul de judecată sau jurații, le aruncau într-o urnă pentru a decide soarta condamnaților. Dacă de exemplu, erau mai multe pietre de culoare albă, atunci acuzatul era eliberat; însă dacă erau de culoare neagră mai multe, acuzatul era condamnat. Cu alte cuvinte Isus ține să asigure pe cei din Pergam că cei ce vor birui nu vor sta la judecată ci vor primi un nume nou.

În limba greacă sunt două cuvinte pentru cuvântul “nou”. Primul cuvânt este neos, care înseamnă nou în durată de timp, iar cuvântul kainos reprezintă ceva nou atât în timp cât și calitate, adică ceva inedit. În Apocalipsa sunt promise un cer nou și un pământ nou precum și un nou Ierusalim. Pietrele albe reprezintă însuși omul nou, curățit de tot ce este pământesc și având curăția, puritatea și strălucirea cerului.

Dumnezeu a schimbat numele lui Avraam în Avraam și a lui Iacov în Israel, dându-le un statut nou și o semnificație nouă. Așa că, atunci când vom primi acest nume nou, și noi vom avea o statură nouă, o poziție nouă, de slavă, de glorie ca însăși a lui Isus Hristos cel înviat.

Cititorule, ești în posesia acestui nume nou? Este numele tău scris în cartea vieții? Ești sigur că dacă Isus vine la noapte, vei primi și tu această piatră albă pe care e scris un nume nou? Dacă nu, încă mai ai posibilitate de a intra în posesia acestui nume nou. Isus are pregătită și pentru tine o piatră albă pe care este scris un nume nou. Vino la El și intră în posesia acestui nume.

BISERICA CORUPTĂ

Scrisoarea adresată Bisericii din Tiatira

Apocalipsa 2:18 29

Tiatira așezare geografică.

Cea mai lungă scrisoare dintre toate cele șapte este adresată Bisericii din Tiatira. Ca poziție geografică, Tiatira era situată de-a lungul văii ce leagă râurile Hermus și Caicus, pe drumul dintre Pergam și Sardes. Acest drum mergea mai departe la Filadelfia și Laodicea, legând orașele Smirna și Bizanț având importanță în transporturile de mărfuri din acea vreme; fiind foarte folosit în comerțul din Asia de Est, Tiatira fiind un oraș cu o importanță deosebită. Orașul Tiatira era un fel de poartă pentru Pergam, care de altfel era capitala provinciei.

În Tiatira se afla o garnizoană de trupe de origine macedoniană care avea menirea de a fi un avanpost pentru a apăra Pergamul. Istoricii ne spun despre acest oraș că avea o importanță deosebită în industria lânii și a coloranților. Aflăm din Faptele Apostolilor 16:14, despre Lidia, o vânzătoare de purpură din Tiatira, care s-a întors la Domnul în urma predicii apostolului Pavel. În oraș se aflau mulți meșteșugari care lucrau lână, piele, aramă, ceramică și multe altele. Acești meseriași erau organizați pe sindicate și meserii. A refuza de a fi membru al unui sindicat însemna a țî periclita existența. Ce era rău în a fi membru al unei astfel de organizații?

Membrii acestor sindicate obiș-nuiau să ia masa împreună. Aceste mese comune se țineau în temple și chiar dacă nu se țineau acolo, începeau și se sfârșeau prin sacrificii și închinăciuni aduse idolilor. Aceste petreceri sau ospețe se sfârșeau prin beții și imoralitate. Desigur că un creștin nu trebuia să participe la astfel de ocazii.

(va urma)

Nr.187/Mai 07